

СТРАННИТЕ ТАЛИСМАНИ НА АРТЪР ПЕПЪР

THE CURIOUS CHARMS OF ARTHUR PEPPER

Copyright © 2016 by Phaedra Patrick

© Надя Златкова, *превод от английски*

© Живко Петров, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2016

ISBN: 978-954-28-2206-6

Фейдра Патрик

СТРАННИТЕ
талismanи
на
Артър
ПЕПЪР

Превод от английски
Надя Златкова

 ciela

СЪДЪРЖАНИЕ

Изненадата в гардероба.....	9
Слонът	21
Голямото бягство.....	28
По пътя.....	43
Луси и костенурката	53
Къща за гости	62
Тигърът.....	66
Снимката.....	84
Луси и Дан	93
Мобилни технологии	102
Лондон	108
Книгата.....	119
Луси Втора	133
Апартаментът на Майк.....	152
Цветето	159
Зелени филизи	170
Напръстникът.....	183
Среща в Париж	194
Букфейс	204
Палитрата	213
Бернадет	229
Пръстенът	241

Гаден рожден ден	248
Спомени	258
Сърцето	267
Писмата	272
Кой каквото си намери, си е негово	275
Крайт на пътуването?.....	283
Бъдещето	288
Благодарности	295

На Оливър

ИЗНЕНАДАТА В ГАРДЕРОБА

В всеки ден Артър ставаше от леглото точно в седем и половина сутринта, както правеше, когато жена му Мириам беше жива. Взимаше си душ и обличаше сивите панталони, светлосинята риза и пуловера без ръкав в цвят горчица, които беше приготвил предишната вечер. Избърсваше се и слизаше долу.

В осем часа приготвяше закуската си, обикновено препечена филия с маргарин, и сядаше на масата в стил рустик, която беше за шест човека, но сега се използваше само от един. В осем и половина измиваше съдовете и избърсваше кухненския плот с длан, а след това и с две кърпички с аромат на лимон. И денят му можеше да започне.

Ако беше друга слънчева сутрин през май, той сигурно щеше да се зарадва, че слънцето вече е изгряло. Можеше да прекара известно време в градината, плевейки или копаейки. Слънцето щеше да сгрява шията му и да целува темето му, докато порозовееше и започнеше да го пари. Това щеше да му напомня, че е тук, че е жив, че все още продължава бавно напред.

Но днес, петнадесетия ден на месеца, беше различно. Днес беше годишнината, от която се страхуваше седмици наред. Датата на календара „Страхотният Скарбър“ привличаше погледа му винаги когато минеше покрай него. Той се втренчваше в нея за момент, а след това се опитваше да си намери някоя дребна задача, с която да се разсее. Поливаше Фредерика, своята папрат, или отваряше кухненския прозорец и викаше

„Махай се“, за да попречи на котките на съседите да използват алпинеума му за тоалетна.

Днес ставаше точно една година от деня, в който умря жена му.

Почина беше думата, която всички обичаха да използват. Сякаш изричането на думата *умря* беше равносилно на ругатня. Артър мразеше думата *почина*. Тя звучеше някак кротко, сякаш лодка пореше леките вълнички на плавателен канал или сапунен мехур се носеше в безоблачно небе. Но смъртта ѝ не беше такава.

След повече от четиридесет години брак той бе останал сам в къщата с три спални, едната от които със собствена баня, която порасналите им деца Луси и Дан ги бяха посъветвали да направят с парите, получени при пенсионирането. Наскоро ремонтираната кухня беше от истински бук и имаше печка с контролно табло като космически център на НАСА, която Артър никога не използваше, за да не полети къщата като ракета. Как му липсваше смехът в дома им. Жадуваше отново да чуе трополенето на крака по стълбите и дори тряскаването на врати. Искаше да намери купчини дрехи за пране на площадката и да се спъне в кални гумени ботуши в коридора. *Уелибобс*, така ги наричаха децата. Но сега беше сам и тишината бе по-оглушителна от всички шум, който те вдигаха и от който се бе оплаквал.

Артър тъкмо беше изчистил кухненския плот и отиваше към всекидневната, когато силен шум прониза въздуха. Той инстинктивно притисна гръб към стената, разперил пръсти върху релефния тапет с цвят на магнолия. Под мишниците му избви пот. През изрисуваното с маргаритки стъкло на входната врата се виждаше едра, пурпурна фигура. Беше затворник в собствения си коридор.

Звънецът иззвъня отново. Чудеше се как тя успява да го накара да звъни толкова силно. Раменете му се стрелнаха нагоре, за да защитят ушите му, а сърцето му заби учестено. Още няколко секунди и със сигурност щеше да ѝ омръзне и щеше да си тръгне. Но тогава се отвори капакът на пощенската кутия.

– Артър Пепър. Отвори. Знам, че си вътре.

Съседката му Бернадет се отбиваше за трети път тази седмица. През последните няколко месеца тя се опитваше да го храни със своите пайове със свинско или домашно приготвена кайма с лук. Понякога той се предаваше и отваряше, но често не го правеше.

Миналата седмица беше намерил в коридора кифличка с наденица, която се подаваше от хартиена торбичка като изплашено животинче. След това цяла вечност не можа да изчисти парченцата бутер тесто от изтривалката си от зебло.

Трябваше да запази спокойствие. Ако помръднеш сега, тя щеше да разбере, че се крие. Тогава щеше да се наложи да измисля някакво извинение – изнасял е кофите за боклук или е поливал мушкатото в градината. Но се чувстваше прекалено уморен, за да измисля истории, особено днес от всички дни.

– Знам, че си вътре, Артър. Не е нужно да правиш това сам. Имаш приятели, които те обичат. – Капакът на пощенската кутия изтрака. На пода падна една малка лилава листовка, на която се виждаше заглавието „Приятели в скръбта“ и не много добре нарисувана лилия.

Въпреки че не беше говорил с никого повече от седмица, въпреки че в хладилника имаше само едно малко парче сирене и бутилка мляко с изтекъл срок на годност, Артър все още имаше гордост. Нямахте да се превърне в една от изгубените каузи на Бернадет Патерсън.

– *Артър.*

Той затвори очи, преструвайки се, че е статуя в градината на някое имение. Двамата с Мириам обичаха да посещават имения на Националния тръст, но само в делнични дни, когато нямаше тъпци от посетители. Искаше му се и сега да бяха там, стъпките им да звучат по чакълениите пътеки, да се радват на бели пеперуди, пърхащи сред розите, и да мислят с нетърпение за голямо парче пандишпанова торта, което щяха да си вземат с кафето.

Докато мислеше за жена си, в гърлото му заседна буца, но Артър запази спокойствие. Искаше му се наистина да е напразен от камък, за да не усеща повече болка.

Най-после пощенската кутия хлопна и се затвори. Пурпурната фигура се отдръпна. Артър усети, че първо се отпускат пръстите му, а след това и лактите. Раздвижи рамене, за да прогони напрежението.

Без да е напълно убеден, че Бернадет не се крие до градинската порта, той откряна вратата. Притисна едното си око в цепнатината и се огледа навън. В градината отсреща Тери, който носеше косата си на завързани с червена бандана расти и който непрекъснато косеше моравата си, изнасяше косачката от бараката. Двете червенкоси деца от съседната къща тичаха боси нагоре-надолу по улицата. Гълъбите бяха изцапали предното стъкло на неговата „Микра“, която стоеше неизползвана. Артър започна да се успокоява. Всичко отново беше нормално. Обичаше рутината.

Той прочете листовката, а след това я остави при останалите, които Бернадет му беше пуснала – *Истински приятели*, *Асоциация на живеещите в Торнапъл*, *Мъже в пещери* и *Дизел гала в железницата на Северен Йоркшиър*, – и се насили да отиде и да си направи чай.

Бернадет бе провалила сутринта, нарушила беше реда му. Раздразнен, той не остави пакетчето чай достатъчно дълго в каничката. Помирисвайки млякото от хладилника, Артър потрепери и го изля в мивката. Щеше да се наложи да пие чая без мляко. Имаше вкус на метални стружки. Въздъхна дълбоко.

Днес нямаше да избърше пода в кухнята, нито да чисти с прахосмукачката мокета по стълбите толкова упорито, че износените места да се изтъркат още повече. Нямаше да лъска крановете в банята и да сгъва кърпите на спретнати купчинки.

Артър протегна ръка и докосна дебелото руло торби за боклук, които беше оставил на края на масата, след това ги взе неохотно. Бяха тежки. Подходящи за задачата, която му предстоеше.

За да се разсее, той прочете още веднъж листовката на благотворителната организация за котките. „Спасители на котки. Всички дарени предмети се продават за набиране на средства за малтретирани котки и котенца.“

Той самият не обичаше котки, особено при положение че унищожаваха алпинеума му, но Мириам ги харесваше, въпреки че я караха да киха. Беше запазила листовката под телефона и Артър го прие като знак, че това е благотворителната кауза, на която да даде вещите ѝ.

Съзнателно отлагайки задачата, която му предстоеше, той тръгна бавно нагоре по стълбите и спря на първата площадка. Струваше му се, че като събереше дрехите ѝ, щеше още веднъж да се сбогува с нея. Щеше да я изхвърли от живота си.

Погледна през прозореца към задната градина с насълзени очи. Ако се изправеше на пръсти, можеше да види върха на катедралата на Йорк, чиито каменни пръсти сякаш подпират небето. Торнапъл, където живееше, беше точно на края на града. От цъфналите черешови дървета вече бяха започнали да падат листенца, сипейки се като розови конфети. Градината беше заобиколена от три страни с дървена ограда, която осигуряваше уединение, тъй като беше прекалено висока, за да могат съседите да надничат над нея, за да побъбрят. Двата с Мириам обичаха собствената си компания. Правеха всичко заедно и така предпочитаха, благодаря ви много.

Имаше четири повдигнати лехи, които той беше оформил от железопътни траверси и в които бяха посадени редове от цвекло, моркови, лук и картофи. Тази година можеше дори да опита и тикви. Мириам правеше невероятна яхния с пилешко и зеленчуци от градината, а също и домашни супи. Но той не беше добър готвач. Онези прекрасни глави червен лук, които извади миналото лято, бяха стояли на кухненския плот, докато люспите им не се сбръчкаха като собствената му кожа, и накрая ги бе изхвърлил в кофата за рециклиране.

Най-после изкачи и останалите стълби и стигна задъхан до банята. Някога можеше да тича нагоре и надолу след Дан

и Луси без никакъв проблем. Но сега вършеше всичко бавно. Коленете му проскърпваха и беше сигурен, че се съсухря. Някога черната му коса сега беше гълъбовобяла (макар и все още толкова гъста, че беше трудно да я сресва), а закръгленият връх на носа му сякаш ставаше все по-червен. Трудно му беше да си спомни кога беше престанал да е млад и бе станал стар.

Спомни си думите на дъщеря си Луси, когато последно бяха говорили преди няколко седмици. „Хубаво е да разчистиш, тате. Ще се почувстваш по-добре, когато вещите на мама вече няма да са там. Ще можеш да продължиш напред.“ Дан понякога му звънеше от Австралия, където живееше с жена си и двете си деца. Той не беше толкова тактичен. „Просто изхвърли всичко, тате. Не превръщай къщата в музей.“

Да продължи напред? И накъде, по дяволите? Беше на шестдесет и девет, а не тийнейджър, който можеше да учи в университет или да пътува една година.

– Да продължа напред – въздъхна той, докато влизаше в спалнята, тътрейки крака.

Протегна бавно ръка и отвори огледалните врати на гардероба.

Кафяво, черно и сиво. Изправи се пред цял ред от дрехи с цвета на пръст. Странно, не си спомняше Мириам да се беше обличала толкова еднообразно. Внезапно образът ѝ се появи в главата му. Беше млада и въртеше Дан като самолет, хванала го за едната му ръка и единия крак. Носеше рокля без ръкави – синя на бели точки, и бяло шалче. Беше отметнала глава назад и се смееше, а устните ѝ го канеха и той да се включи. Но образът изчезна така бързо, както се бе появил. Последните му спомени за нея бяха в същия цвят като дрехите в гардероба. Сиви. Тя имаше коса с цвета на алуминий, оформена като шапка за плуване. Беше повехнала като онзи лук.

Беше боледувала няколко седмици. Отначало беше инфекция в гърдите, нещо, което се случваше всяка година и я поваляше на легло за две седмици, докато се лекуваше с антибиотици. Но този път инфекцията се превърна в пневмония. Лекарят

препоръча по-дълга почивка на легло и жена му, която никога не създаваше проблеми, се бе подчинила.

Артър я бе намерил в леглото ѝ, с широко отворени очи и безжизнена. Отначало помисли, че гледа птиците на дърветата, но когато я разтърси за ръката, тя не реагира.

Половината от гардероба ѝ беше пълен с жилетки. Те висяха безформени, а ръкавите им се клатеха сякаш са ги носили горили и след това отново са ги закачили. Тук бяха и полите ѝ – тъмносини, сиви, бежови, дълги до средата на прасеца. Усещаше парфюма ѝ, нещо с рози и момини сълзи, и от този аромат му се прииска да зарови нос на тила ѝ, *само още веднъж, моля те, Господи*. Често бе пожелавал това да е просто един лош сън и тя да седи долу и да решава кръстословицата от *Уомънс Уикли* или да пише писмо до някой от приятелите, с които се бяха запознали по време на ваканциите си.

Артър си позволи да седне на леглото и да потъне в самосъжаление за няколко минути, а след това бързо разви две торби и ги разтърси, за да се отворят. *Трябваше* да направи това. Едната торба беше за благотворителния магазин, а другата за неща, които са за изхвърляне. Той взе дрехи с двете си ръце и ги набути в торбата за магазина. Пантофите на Мириам – износени и с дупка на единия пръст – отидоха в торбата за боклука. Работеше бързо и мълчаливо, без да спира, не позволявайки на чувствата да му попречат. Беше вече свършил наполовина, когато един чифт стари сиви обувки с връзки отиде в чувала за боклука, последван от още един чифт, почти същия като него. Издърпа една голяма кутия за обувки и извади от нея чифт практични, подплатени с кожа кафяви велурени ботуши.

Спомняйки си една от историите на Бернадет за чифт ботуши, които купи на битпазара и намерила в тях лотариен билет (който не печелел), Артър автоматично мушна ръка в единия ботуш (празен), а след това и в другия. Учуди се, когато с върха на пръстите си докосна нещо твърдо. Странно. Хвана предмета с пръсти и го издърпа.

Откри, че държи кутийка с формата на сърце. Беше облицована с грапава аленочервена кожа и заключена с миниатюрно златно катинарче. Имаше нещо в този цвят, което го притесняваше. Кутийката изглеждаше скъпа, ексцентрична. Може би подарък от Луси? Не, със сигурност щеше да я помни. А той самият никога не би купил нещо такова за жена си. Тя обичаше простички или полезни неща като сребърни обици с кръгли топчета или кухненски ръкавици. През целия си брак бяха имали проблеми с парите, бяха пестили и отделяли средства за черни дни. А когато най-накрая бяха похарчили голяма сума за кухнята и банята, Мириам им се бе радвала за кратко. Не, тя не би купила тази кутия.

Огледа ключалката на миниатюрното катинарче. След това започна да рови на дъното на гардероба, разбутвайки останалите обувки на жена си, смесвайки чифтовете. Но не можа да намери ключето. Взе една ножичка за нокти и зачовърка с нея в ключалката, обаче катинарчето упорито отказваше да се отвори. Обзе го любопитство. Не искаше да се признае за победен, затова се върна на долния етаж. Почти петдесет години да работи като ключар и да не може да отвори една проклета кутийка с формата на сърце. От най-долното чекмедже в кухнята взе двулитровата пластмасова кутия от сладолед, в която държеше инструментите си. Неговите верни помощници.

Върна се горе, седна на леглото и извади връзка с шперцове. Пъхна най-малкия в ключалката и го завъртя леко. Този път се чу изщракване и кутията се отвори няколко изкусителни сантиметра като устни, които всеки момент ще изрекат някаква тайна. Артър свали катинарчето и вдигна капака.

Кутията беше подплатена с черно мачкано кадифе. Излъчваше лукс и богатство. Но това, което спря дъха му, беше гривната с талисмани. Беше великолепна, изработена от злато, с дебели кръгли брънки и закопчалка с формата на сърце. Още едно сърце.

Но още по-странни бяха талисманите, подредени около нея като слънчеви лъчи в илюстрацията на детска книжка.

Бяха всичко осем – слон, цвете, книга, палитра с бои, тигър, напръстник, сърце и пръстен.

Артър извади гривната от кутията. Беше тежка и издрънча, когато я завъртя в ръката си. Изглеждаше антична или поне стара и беше изкусно изработена. Детайлите на всеки талисман бяха много ясни. Но колкото и да се опитваше, не можеше да си спомни Мириам да я е носила или да му е показвала някой от талисманите. Може да я е купила като подарък за някой друг. Но за кого? Изглеждаше скъпа. Когато Луси носеше бижута, те бяха някакви модерни неща с навити сребърни нишки и парченца стъкло и миди.

За момент си помисли да се обади на децата си да види дали знаят нещо за гривна с талисмани, скрита в гардероба на майка им. Изглеждаше му достатъчно добра причина да се свърже с тях. Но след това си каза, че трябва да помисли малко, защото и двамата ще са прекалено заети, за да се занимават с него. Беше минало доста време, откакто се бе обадил на Луси под предлог, че иска да попита как работи готварската печка. А що се отнася до Дан, бяха минали повече от два месеца, откакто синът му се бе обадил за последен път. Не можеше да повярва, че Дан вече е на четиридесет, а Луси на тридесет и шест. Къде бе отишло времето?

Двамата вече имаха свой собствен живот. Ако някога Мириам беше за тях слънцето, а той – луната, сега Дан и Луси бяха далечни звезди в свои собствени галактики.

Гривната така или иначе нямаше да е от Дан. Определено не. Всяка година преди рождения ден на Мириам Артър се обаждаше на сина си, за да му напомни за датата. Дан твърдеше, че не е забравил, че тъкмо този ден щял да отиде до пощата и да изпрати нещо дребно. И обикновено наистина беше нещо дребно – магнит за хладилника с формата на операта в Сидни, снимка на внуците Кайл и Марина в картонена рамка, малка коала със склучени ръце, която Мириам закопчаваше на пердето в старата стая на Дан.

Дори и да беше разочарована от подаръците на сина си, Мириам никога не го показваше. „Колко мило“ – възкликваше тя, сякаш това беше най-хубавият подарък, който някога бе получавала. На Артър му се искаше поне веднъж да е откроевна и да каже, че синът им трябва да се постарее повече. Но, така или иначе, дори и като момче Дан никога не бе разбирал другите хора и чувствата им. Най-щастлив беше, когато разглобяваше двигатели за коли и беше покрит с масло. Артър се гордееше, че синът му има три сервиза за коли в Сидни, но му се искаше да се отнасяше и с хората с толкова внимание, колкото обръщаше на карбураторите.

Луси беше по-съобразителна. Тя изпращаше картички, за да благодари, и абсолютно никога не забравяше рожден ден. Като дете беше тиха до такава степен, че Артър и Мириам се бяха чудили дали няма говорни проблеми. Но не, един лекар им бе обяснил, че е просто чувствителна. Че приема нещата по-дълбоко от другите хора. Че обича много да мисли и да изследва емоциите си. Артър си казваше, че затова и не бе присъствала на погребението на собствената си майка. Причината на Дан беше, че е на хиляди километри. Но въпреки че намираще извинения и за двамата, това, че децата му не бяха дошли да кажат сбогом на Мириам както трябва, нараняваше Артър повече, отколкото изобщо можеха да си представят. И затова в редките случаи, когато говореха по телефона, имаше чувството, че между тях има стена. Бе загубил не само жена си, но губеше и децата си.

Артър сви пръстите си на триъгълник, но гривната не минаваше през кокалчетата му. Най-много му харесваше слонът. Имаше вдигнат нагоре хобот и малки уши, индийски слон. Артър се усмихна кисело на екзотичността му. Двамата с Мириам бяха говорили да отидат в чужбина за някоя от почивките си, но накрая винаги се спираха на Бридлингтън и същата къща за гости на крайморския булевард. Ако някога купуваха сувенир, то това беше пакетче откъсващи се картички или нова кърпа за чинии, а не златен талисман.

На гърба на слона имаше седло с балдахин, а вътре в него се бе сгушил тъмнозелен шлифован камък. Когато го докосна, той се преобърна. Изумруд? Не, разбира се, че не. Просто стъкло или изкуствен скъпоценен камък. Прокара пръст по хобота, а след това и по закръгления гръб на слона, преди да спре върху миниатюрната му опашка. На някои места металът беше гладък, а на други се усещаха вдлъбнатини. Но колкото повече се вираше, толкова по-неясно виждаше талисмана. Имаше нужда от очила за четене, но никога не можеше да ги намери. Сигурно имаше пет чифта, прибрани на сигурни места из къщата. Взе кутията с инструментите и извади монокъла си – оказваше се, че веднъж на година или по-рядко му е полезен. След като го сложи на окоето си, Артър се взря в слона. Докато преместваше главата си по-близо, а след това се отдалечаваше, за да се фокусира както трябва, Артър видя, че вдлъбнатините всъщност са миниатюрни гравирани букви и цифри. Прочете ги, а след това ги прочете и още веднъж.

Ayah. 0091 832 221 897

Сърцето му започна да бие по-бързо. *Ayah.* Какво можеше да значи това? А също и цифрите. Дали се отнасяха за някаква карта, дали бяха код? Взе малък молив и тефтер от кутията си и ги записа. Монокълът му падна на леглото. Миналата вечер беше гледал по телевизията една викторина. Водещият с рошавата коса беше попитал какъв е кодът за набиране на Индия от Англия – отговорът беше 0091.

Артър сложи отново капака на кутията от сладоледа и отнесе гривната долу. Там погледна в своя *Джобен оксфордски речник на английския език*, но дефиницията за думата *ayah* не означаваше нищо за него – *бавачка в Източна Азия или Индия*.

Той никога не звънеше на никого просто така и предпочиташе изобщо да не използва телефона. Обажданията до Дан и Луси му носеха само разочарования. Но въпреки това взе слушалката.

Седна на стола, на който винаги сядаше на кухненската маса, и внимателно набра номера – само да провери. Това беше наистина глупаво, но в странния малък слон имаше нещо, което го караше да иска да узнае повече.

Мина дълго време, преди телефонът да започне да звъни, и дори още по-дълго, преди някой да отговори.

– Домът на семейство Мехра. Как мога да ви помогна?

Любезната дама имаше индийски акцент. Звучеше много младежки. Когато Артър проговори, гласът му потрепна. Не беше ли това нелепо?

– Обаждам се във връзка с жена ми – каза той. – Името ѝ беше Мириам Пепър, е, преди да се оженим е било Мириам Кемпстър. Намерих едно слонче талисман с този номер, написан на него. Беше в гардероба ѝ. Аз събирах нещата ѝ...

Замълча, чудейки се какво, за бога, правеше, какво говореше.

За момент жената замълча. Сигурен беше, че ще затвори или ще му се скара заради странното обаждане. Но в този момент тя проговори.

– Да. Чувала съм за г-ца Мириам Кемпстър. Веднага ще извикам г-н Мехра, господине. Почти съм сигурна, че той ще може да ви помогне.

Устата на Артър се отвори широко.